

கன்னி நெஞ்சம் மருட்சு

கதை: இ.ஜே.சுந்தர்
ஒவியம்: லேஷக்

ஆரியர்களின் படைகளைப் பறமுதுகிடச்செய்து வெற்றி வீரனாக மதுரை திரும்புகிறான் நெடுஞ்செழியன்.

நெடுஞ்செழியன் மக்கள் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கண்கலங்குகிறான்.

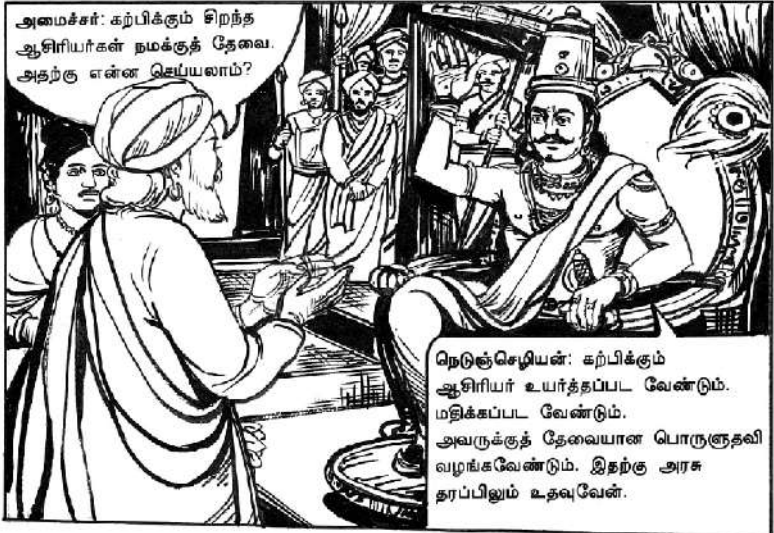
மக்கள் கூட்டம்: ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் வாழ்க!

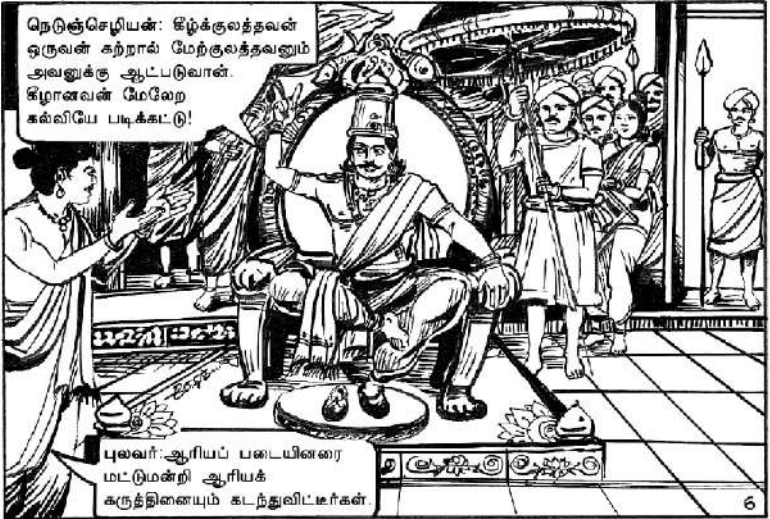

நெடுஞ்செழியன்: இத்தனை பேர் என்னைப் புகழ்வதில் மகிழ்ச்சியில்லை இத்தனை பேரும் கற்றவர்களாக மாறுவதே எனக்கு அளவற்ற மகிழ்வளிக்கும்.

ஒரு தாய்: என் மக்களில் மூத்தவனை விடக் கல்விகற்ற இளையவன் மேல்தான் எனக்குப் பாசம் மிகுதியாகிறது. கவிதை இயற்றும் இளைய மகன் மேல் பாசம் இன்னும் மிகுதி.

நெடுஞ்செழியன்: சரியாகச் சொன்னீர்கள். அரசன் கூட ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள 'மூத்தோனே வருக!' என அழைக்காது 'அறிவுடையோனே வருக!' என்றே அழைத்துச் சிறப்பிப்பான்.

நெடுஞ்செழியன்: நீதி அனைவருக்கும் ஒன்றாக வேண்டும். இந்த நீதி குலைந்தால் நான் உயிரையும் விடுவேன்.

நெடுஞ்செழியன் கோவலனுக்குத் தவறாகத் தீர்ப்பிட்டு நீதி வழவினான். உண்மை அறிந்தபின் தன் தவறுக்காக உயிரையும் நீத்தான்.

வளைந்த செங்கோலை அவன் உயிர் நிமிர்த்தியது. குலவேறுபாட்டை அவன் கல்விக்கொள்கை தகர்த்தது. கவிஞனாக விளங்கிய இக்காவலனின் பாடல்:

உற்றுழி உதவியும், உறுபொருள் கொடுத்தும்,
பிற்பிறை மறியாது, கற்றல் நன்றே!
பிறப்பு ஏர் அன்ன உடன்பயிற்று உள்ளும்,
சிறப்பின் பாலால், தாயும் மனம் திரியும்;
சகு குடிப் பிறந்த பல்லோருள்ளும்,
'ஐத்தோள் வகுக்' என்னாது, அவருள்
அறிவுடை சயான் துறு அறகும் செல்லும்
வெற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்,
கீழ்ப்பால் சருவன் கற்பின்,
மேற்பால் சருவனும் அவன்கண் பருமே.

- ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்
(புறம்:183)